**

ତତେ ନେଇ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବି, ଗାଁ !
କ'ଣ କ'ଣ ରଖିବି ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ଭିତରେ

ଆଠ ଦଶଟା ଫଳନ୍ତି ନଡ଼ିଆ ଗଛ
ଦି' ଚାରିଟା ମାଛ ପୋଖରୀ
ଗୋଟେ ମହାଦେବ ମନ୍ଦିର
ଗ୍ରାମଦେବତୀ ପୀଠ, କିଛି ନଡ଼ାଛପର ଘର
ଗୋଟାଏ ଭାଗବତ ଟୁଂଗୀ, ମିଂଜିମିଂଜି
ଡିବିରି ଆଲୁଅ

ଖଜୁରୀଗଛର ତାଡ଼ି, ମାଇଲ୍ ମାଇଲ୍ ବ୍ୟାପୀ
ଧାନକ୍ଷେତର ସୁନେଲୀପଣ
ଧୋବଣୀ ମା' ବୁଢ଼ୀର ନୀରବ ସନ୍ଧ୍ୟା
ବୋଉର ସଂଜ ଆଳତୀ ।

ମହିଆର ଗୋରୁଗାଈପଲ,
ବାୟାଚଢ଼େଇର ବସା
କୁଆଁରପୁନେଇ ଗୀତ, ତାଳପିଠା,
ଡଂଗାଭସା ଗୀତ
ଦୋଳମେଳଣ, ଆକାଶଦୀପ,
ହଂସୁଆନଈର ପଠା
କା ିକପୁନେଇ ବ୍ରତ,
ଜେଜେମା'ର ହବିଷ ଡାଲିଭାତ

ନା ଧୂଳିଧୂସର ପିଲାଦିନ ମୋର,
ଆଂବଚୋରୀ
ଦୁଷ୍ଟ ଖରାବେଳ
ପ୍ରତି ଶନିବାର ରାତିରେ
ବାପାଂକର କଟକରୁ ବାହୁଡ଼ିବା ବେଳ ।

କ'ଣ କ'ଣ ରଖିବି ସ୍ୱପ୍ନ ଭିତରେ
ଗାଁ ମୋର !

ଗୋଟାଏ ଲୁପ୍ତ ଅତୀତ, ଯାହାକୁ ଧରି
ମନଇଚ୍ଛା କାଂଦିହୁଏ କେବଳ
ବିନା ସ ିରେ
ବିନା ଦ୍ୱିଧାରେ
ବିନା ସଂଦେହରେ
ଯାହାକୁ ନେଇ ବଂଚିଯାଇହୁଏ
କହିହୁଏ ନାହିଁ ରହିଥା, ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ
ଠିକ୍ ଏମିତି
ଆସିବ ଗୋଟେ ସକାଳ ।

ପ୍ରିୟତମ ଗାଁ ମୋର,
ଆତ୍ମାର ଉଚ୍ଛ୍ୱାସ ମୋର
ସବୁକିଛି ଭସାଇ ନେ'ନା
ଅବକ୍ଷୟର ଗହୀର ନଈରେ
କିଛି ଧରିରଖ ଅକ୍ଷୟ ଅମର କରି
ଆହୁରି ଆହୁରି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶୁ
ସବୁତକ ସକାଳ ତୋର ।

**

ତୁ କ'ଣ ମୋର ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତାର ପ୍ରମାଣ
ଦବୁନି
ଗାଁ ମୋର।

ପଛକୁ ହାତକରି ଯିବାବେଳେ
ପୁଲିସ୍ ଭ୍ୟାନରେ
କହିପାରିବୁ ନାହିଁ
ମୁଁ ସାମିଲ୍ ନଥିଲି
ଗଂଜେଇ କାରବାରରେ କି
ମଣିଷ ମରାରେ।

ମୁଁ ସାଇକେଲରେ
କଦଳୀ କାନ୍ଧି ଲଦି ଯାଇଥିଲି
କେନ୍ଦାଳ ହାଟକୁ
କି ହାମୁଡେଇ ପଡ଼ିଥିଲି ନଈପଠା
ପୋଟଳ କିଆରୀରେ
କି ମୁଗରେ ଛି ୁଥିଲି ପୋକମରା ଓଷଦ
ଗାଈ ପିଆଉଥିଲି ଗୁହାଳରେ।

ଏତିକି କହିପାରିବୁ ନାହିଁ ତୁ !

ସତ କହୁଚି ଗାଁ ମୋର
ମୁଁ ଦେଖିନି ସେ ହାଣକାଟ
ମୁଁ ନଥିଲି ସେଠି
ଯେବେ ଷୋହଳବର୍ଷର ଝିଅଟି
ମରିପଡ଼ିଥିଲା ଛକ ଉପରେ
ଯେବେ ନିଆଁ ଲଗେଇଦେଲା ରଘୁ ପୁହାଣ
ଅମର ପଧାନ ଘରେ
ଯେବେ ସରପ ଙ୍କ ପୁଅର
ଧର୍ଷଣ ଅପରାଧକୁ
ମାଫ୍ କରିଦିଆଗଲା
ପ ାୟତର ନିଶାପରେ

ନଥିଲି ମୁଁ ନଈକୂଳେ
କି ନରି ମହାନ୍ତି ଘରେ
କି ନ୍ୟାୟନିଶାପରେ।

ମୁଁ ମୂଲମାଗି ଯାଇଥିଲି ଆର ଗାଁକୁ

ଝିଅପାଇଁ କୁଆଁରପୁନେଇ ଜାମାଖଣ୍ଡେ
ଅଦା, ଆଖୁ, ଖଇ ଓ ନଡ଼ିଆ
କିଣିବାକୁ ପଚାଶ ଟଙ୍କାରେ।

**

କାହା ପାଖରେ ନା କାହା ପାଖରେ
ଋଣୀ ହୋଇ ରହିଗଲି ମୁଁ
ଗାଁ ମୋର।

ମୁଁ ତ ଜନ୍ମରୁ ଅଥର୍ବ ଥିଲି
ସମାଜରେ ମୋର ପ୍ରତିଷ୍ଠାପାଇଁ
କିଏ କେତେ କ'ଣ
ଅଜାଡ଼ିଦେଲେ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାରେ

କାହାଠୁଁ ପ୍ରେମ
କାହାଠୁଁ ଶକ୍ତି
କାହାଠୁଁ ବରାଭୟ
ତ କାହାଠୁଁ ପ୍ରୀତି।

ତୁ ବି ମତେ
ଭାତ ଦେଲୁ, ପାଣି ଦେଲୁ
ବସ୍ତ୍ର ଦେଲୁ, ଛପର ଦେଲୁ
ମୁହଁ ଶୁଖେଇ ଦଂଡେ ଘଡ଼ିଏ
ବସିପଡ଼ିଲେ
ମୋ ଅ ିରେ ଆଣି
ଯାବତ୍ ଅଭୟ ଅଜାଡ଼ି ଦେଲୁ।

ଏମ୍ତି କାହାରିଠୁଁ ନା କାହାରିଠୁଁ
କିଛି ନେଇନେଇ
ମୁଁ ବଡ଼ ହୋଇଗଲି ଗାଁ ମୋର,
ଋଣୀ ହୋଇଗଲି।

ଗାଁ ମୋର,
ଆଜି ବି ମୋ ଉପରେ ଆକଟ ତୋର
ତୁ ଭାବୁଚୁ, ଆଜି ବି
ମୁଁ ପାଦ ପକେଇ ଚାଲି ଶିଖୁଚି
ଜାଣୁନି ଖାଲଢିପ
ଯୁଆଡ଼େ ଇଚ୍ଛା ସିଆଡ଼େ ମାଡ଼ିଯାଉଚି।

ତୁ ଜାଣିନୁ ଗାଁ ମୋର,
ଯା ଭିତରେ ମୁଁ ଯଥେଷ୍ଟ
ସାମର୍ଥ୍ୟବାନ୍ ହୋଇଯାଇଚି
ଖଣ୍ଡେ ଆଟାଚି
ଦି' ଚାରିହଳ ଲୁଗାପଟା
ଓ କିଛି ନୋଟ୍‌ବିଡ଼ା ନେଇ ଯାଇପାରୁଚି
ଯୁଆଡ଼େ ଇଚ୍ଛା ସିଆଡ଼େ
କଟକ, କାଶ୍ମୀର କି କାନାଡ଼ା
ଆଉ ଭୂତ, ପ୍ରେତଙ୍କୁ ବି ଡରୁନି
କି ଦର୍କାର କରୁନି
କାହାର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ କି କାହାର ଆଶୀର୍ବାଦ

ଅଥଚ ଆଜି ବି
ମୋ ଉପରେ ଅବିଶ୍ୱାସ ତୋର
କେବେ କେମିତି ତୋ କୋଳକୁ ଗଲେ
ଫେରିଲାବେଳେ ହାତଧରି
ଟାଣିନଉଚୁ ତୁ ଠାକୁରଘରକୁ
କହୁଚୁ, ଯା, ମୁଣ୍ଡିଆ ମାର୍ ଏଇଠି
ସିନ୍ଦୂର ଟିକେ ଲଗେଇଦଉଚୁ କପାଳରେ
ପଚାଶ, ଶହେ ଗୁଂଜିଦଉଚୁ ହାତରେ ମୋର
ନେ, ବାଟରେ କ'ଣ କିଣିଖାଇବୁ, କହୁଚୁ।

ମତେ ହସ ମାଡୁଚି ତୋ କଥାଶୁଣି
ଗାଁ ମୋର,
କେତେଦିନ ଆଉ ମୁଁ ଏମିତି
ଋଣୀ ହୋଇ ଚାଲିଥିବି
ଓ କେତେଦିନ ଆଉ ତୁ ଭାବୁଥିବୁ
ମୁଁ ସେମିତି ପିଲା ଅଛି
ଯାହା ଦେଖୁଚି ବାଟରେ,
ଗଲା ଆଇଲାବେଳେ
ବେଲୁନ୍, ପେଁକାଳି କି ବରା, ପିଆଜି
ସବୁକୁ କିଣିବାପାଇଁ ମନ କରୁଚି !

**

ଘୃଣାରେ ନୁହଁ
ଭୟରେ ଛୁଇଁଲି ନାହିଁ, ଗାଁ ମୋର।

ସେ ସେଦିନ ଶୋଇରହିଥିଲା
ହେଂସ ଘୋଡ଼ିହୋଇ
ଥରଥରହୋଇ ଥରିଉଠୁଥିଲା
ହାଡ, ମଂଜ ତା'ର
ମୁତଗନ୍ଧରେ ଫାଟିପଡୁଥିଲା ନାକ
ମାଛି ଭଣଭଣରେ ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇପଡୁଥିଲା
କାନମୂଳ
କେତେ ଅଂଧାର, କେତେ ଅବ୍ୟବସ୍ଥା
କେତେକେତେ ଅଚାହିଦାରେ
ଭରିଥିଲା ଚାଳିଆତଳ।

ତଥାପି ମୁଁ ଯାଇଥିଲି ସେଠିକୁ
ଗାଁ ମୋର।

ଯାଇଥିଲି ପଚାରିପଚାରି ତା'ର ନାଁ
ପଚାରିଥିଲି ଯୋଉ ବୁଢ଼ୀଟି
ଛୁଆମାନଂକୁ ତେଲଘଷି ଟାଣ କରୁଥିଲା
ସେ ବୁଢ଼ୀ ରହୁଚି କୋଉଠି ?
କେହି ବୁଝିପାରିଲେ ନାଇଁ କଥା ମୋର
(ଆଜିକାଲି ତ ଛୁଆମାନଙ୍କୁ କୋଉ ବୁଢ଼ୀ
ତେଲ ଘଷୁନି କି ସେକୁନି ଆଂବ
କାଠରେ)
ଅନୁମାନକରି ପହଂଚିଥିଲି ତା' ଢିଅ
ଉପରେ।
ସେଠି ଘରଙ୍ଗର ନଥିଲା କିଛି
ଥିଲା ବାଉଁଶ ଚାରିଖଣ୍ଡ ଚାରିକଣରେ
ନଡ଼ିଆ ବାହୁଙ୍ଗା ଚାଞ୍ଛଡ଼ା କେଇଟା
ଯୋଉ ଫାଙ୍କରୁ ଖରା, ବର୍ଷା ଓ କାକର
ଅନାୟାସରେ ଝରିପାରେ।
ସେଇଠି ଥିଲା ସେ
ପଡ଼ିପଡ଼ି ପିମ୍ପୁଡ଼ି ବେଢ଼ିଯାଇଥିଲେ
ହାତପାଦରେ।

ମୁଁ ଦେଖିଲି ତା'ର ବଂଚିବା
ଭାବିଲି, ବ ୍ବାର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରଭେଦରୁ
ଇଏ ବି ଏକପ୍ରକାର ବଂଚିବା।

ଛୁଇଁଲି ତା'ର ଆତ୍ମାଭିତରର ନିର୍ଯ୍ୟାସ
ବୋଲିବାଲି ହେଲି ତା' ପୀଡାତଳର ପାଉଁଶ
ଅଥଚ ହାତ ମାରିଲି ନାଇଁ ଦିହରେ ତା'ର
ଦେଖିଲି ନାଇଁ
କେଡ଼େ କାଳୁଆ ଲାଗୁଚି ଦିହ
ଅଣ୍ଡାଳିଲି ନାଇଁ ନିଃଶ୍ୱାସପ୍ରଶ୍ୱାସ
କି କହିଲି ନାଇଁ
ଉଠ୍, ପାଲୁଣି ମା' ଆଇ ଉଠ୍
ମୁଁ ଆସିଚି ତୋର କଟକ ସାଇବ
ଦେଖ୍, ମୋ ହାତରେ ତୋର ପଥି, ଓଷଦ
ବେଗ୍ ଭିତରେ ଫଳ, ପାଉଁରୁଟି
ପାକିଟି ଭିତରେ ତୋ ତେଲ ମାଲିସ୍‌କରା ହାତର
ଦିବ୍ୟ ଅନୁଭୂତି।

କିନ୍ତୁ ଛୁଁଇଲି ନାଇଁ ଗାଁ ମୋର,
ଖାସ୍ ଏଇଥିପାଇଁ
ଯେ ଥରେ ଛୁଇଁଦେଲେ
ମୋର ବଡ଼ପଣ ଆଉ ବଡ଼ପଣ ହୋଇ
ରହିବ ନାଇଁ
ଏ ସହରର ସାହାରା ପାଇଁ।

**

ଗତକାଲି ରାତିରେ ଗୋଟେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲି
ଗାଁ ମୋର।

ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦେଖିଲି ସେ ଟିକି ଚଢ଼େଇଟିକୁ
ଯିଏ ଆମ ଚାଳ ଉପରେ ଆସି
ବସିରହୁଥିଲା ବରାବର
କୁଣ୍ଡା ଖାଉଥିଲା କି ନାଇଁ ଜଣାନଥିଲେ ବି
ତା' ନାଁ ଥିଲା କୁଣ୍ଡାଖିଆ ଚଢ଼େଇ।

କେବେଠାରୁ ସେ ଚଢ଼େଇ ଗଲାଣି କୁଆଡ଼େ
କେବେଠାରୁ ମୁଁ ଛାଡ଼ିଲିଣି
ସେ ଘର
ସେ ନଈକୂଳ
ହେଲେ ଏବେ ବି ସେ ଚଢ଼େଇ
ବାରବାର ସ୍ୱପ୍ନରେ ଆସେ ମୋର।

କ'ଣ ଚାହୁଁଚି ସେ ମୋଠାରୁ !
ଯେତେ ଚାହିଁଲେ ବି ଆଉ କେବେ ବି
ଭେଟ ନହେବାର ଭାଗ୍ୟକୁ ତ
ପିନ୍ଧି ନେଇଚୁ ସିଏ ଓ ମୁଁ ବରାବର କରି
ହୁଏତ ତା' ନଥିବାପଣର
ଏତେବେଶୀ ପ୍ରଭାବ ନାହିଁ
ମୋ ଜୀବନଚର୍ଯ୍ୟାରେ
କି ମତେ ମନେ ରଖିପାରିଲା ଭଳି
କିଛି ଦାଗ ମୁଁ ଛାଡ଼ିଆସିନି
ତା'ର ମନରେ।

ତଥାପି ସେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଆସେ ମୋର
ମତେ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ କରେ
ତାକୁ ଭୁଲିନଥିବାର ଭାଗ୍ୟକୁ
ମୋ ସାମ୍ନାରେ ଆଣି ଛିଡ଼ାକରିଦିଏ
ମୋ ଆଖିଡୋଳାରେ
ଅତୀତକୁ ନେସିନାସି ଦିଏ।

ଗାଁ ମୋର, ତୁ ଜାଣୁ କି
ସେ ଚଢ଼େଇ କୁଆଡ଼େ ଗଲା
ସେ କ'ଣ ବଂଚିଚି ଆଜିଯାଏଁ
ନା ସେ ପଡ଼ିଯାଇଚି ବ୍ୟାଧ କବଳରେ
ନା ତା'ର ପରକୁ ଛିଣ୍ଡେଇ, ତାକୁ ଖିନ୍‌ଭିନ୍ କରି
ଖାଇଯାଇଛନ୍ତି ବିଲୁଆ କୁକୁର ଦଳ
ନା ତା' ମାଂସରେ ରନ୍ଧାଯାଇଚି
ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ତର୍କାରୀ, ପରଶାଯାଇଚି
ହୋଟେଲ୍, ରେସ୍ତୋରାଁରେ।

ଗାଁ ମୋର,
ମୁଁ ଭୁଲିପାରିନି ତାକୁ ଆଜିଯାଏଁ
ଦେଖ୍, ମୋ ଆଖିରେ କେତେ ଉତ୍ସୁକତା
ଯଦି ତୁ ତାକୁ ଭେଟୁ କେବେ
କହିବୁ, ମୁଁ ଭୁଲିଯାଇନି ତାକୁ
ଆଜିଯାଏଁ ବି ସେ ଶିହରଣଟିଏ ହୋଇ ଅଛି
ମୋ ଶିରାପ୍ରଶିରାରେ
ଯାହାକୁ ମୁଁ ନାଁ ଦେଇଚି ଅନ୍ୟମନସ୍କତା
ଯାହାକୁ ମୁଁ ନାଁ ଦେଇଚି ଭବ୍ୟ ବିଭୋରତା।

**

ସପ୍ତାହେ ଖଣ୍ଡେ ତଳେ ଚିଠିଟାଏ
ପାଇଥିଲି
କମଳି ଦେଠେଇଠାରୁ
ଗାଁ ମୋର !

ସେ ଚିଠିଟି ସିଏ ଲେଖେଇଥିଲା
ରବିଭାଇର ଆଠବର୍ଷର ପୁଅର
ହସ୍ତାକ୍ଷରରେ
ବଂକାତେଢା ଅକ୍ଷରରେ
ବନାନ୍‌ଗତ ଅଶୁଦ୍ଧି ଭ ର୍ଥିଲା
ସେ ଚିଠିରେ
ଅଥଚ ପଢ଼ିସାରି ଲୁହ ଟୋପାଏ
ଗାଲ ଉପର ଦେଇ ଗଡ଼ିଆସିଲା
ସନ୍ତର୍ପଣରେ ।

କମଳି ଦେଠେଇ ମାଗିଥିଲା
ଟଙ୍କା ଦୁଇଶ'
ପୁଅକୁ ମସ୍ତିଷ୍କ ଜ୍ୱର ହୋଇଚି
ମେଡ଼ିକଲ ନବ
ଲେଖିଥିଲା ବାତ୍ୟାରେ
ଭାଂଗିଯାଇଥିବା ଘର
ଉଠିପାରିନି ଆଉ
ଇନ୍ଦିରା ଆବାସ ଟଙ୍କା
ବା ି ନେଲେ
ବ୍ଲକବାଲା, ସରପ ଏବଂ
ଓ୍ୱାର୍ଡ଼ମେମ୍ବର
ଚକରା କକେଇ ଝିଅ ପେଟରେ
ପିଲା ବଢୁଚି ଘନିଆ ମଳିକର ।

କମଳି ଦେଠେଇ ଲେଖିଥିଲା ଆଉରି
ଗାଁ ପୋଖରୀସବୁ ଦଳରେ ଭ ର୍
ମାଛ ଜାଆଁଳ ଛଡ଼ାହେଉନି ଆଉ
ଛଅବର୍ଷ ହେଲା ଖୋଲିଥିବା ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ସିଟି
ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଚି
ସେଇଟା ଏବେ ଆଖଡ଼ାଘର
ଗଂଜେଇ, ମଦ ଓ ଜୁଆର ।

ଆହୁରି ଥିଲା ସେଥିରେ ଗାଁ ମଠର
ଶମ୍ଭୁ ବାବାଂକ କଥା ଯିଏ ଗୋଟେ
ସାତବର୍ଷର ଝିଅକୁ ଧର୍ଷଣ କରି
ଏବେ ଅଛନ୍ତି ହାଜତରେ
ଗାଁ ମୋର,
ସିଏ ଲେଖିଥିଲା
ପାଗଳା କୁକୁର କାମୁଡ଼ାରେ
ଲାଗ୍‌ଲାଗ୍ ମରିଗଲେ
ଛଅଟା ଛୁଆ ସ୍ୱାଇଁ ସାହିର
କୋକିଳା ମାଲ୍ୟାଣୀ
ତା' ଚାନ୍ଦପରିକା ଝିଅକୁ
ବାହା ଦେଇଦେଲା
ଗୋଟାଏ ଦୋବେଇ କଣାବରକୁ ।

ଚିଠି ନୁହଁ ତ
ଛୋଟିଆ ଖବରକାଗଜଟାଏ ଥିଲା ସେ
ମୁଁ ପଢ଼ିଲି
ଟିକେ ମନକଷ୍ଟ କଲି
ଆଉ ରଖିଦେଲି ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବି
ଯେମିତି ଖବର କାଗଜ ପଢ଼ିସାରି
ରଖିଦିଏ ଏଠିସେଠି, ଏଣେତେଣେ
ଗାଁ ମୋର !

**

ଖରା ସେଦିନ କି ଉନ୍ମାଦ ହୋଇ ନାଚୁଥିଲା
ଗାଁ ମୋର !

କେହି ଘରୁ ବାହାରି ପାରୁନଥିଲେ ଝାଂଜିରେ
ଅଥଚ ସେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ବାହାରି ଯାଇଥିଲା
ପାଖ ଜଂଗଲକୁ ଛେଳିପଲ ନେଇ
ସାଂଗରେ କିଛି ଚୁଡ଼ା ନେଇଥିଲା
ପାଣି ନେଇଥିଲା କି ନାଇଁ
ଜଣାନାହିଁ ।

ଓଃ ! ସେଦିନର ଗୁଲୁଗୁଳି କି ଅସହ୍ୟ ।
ତା'ର ସେଇ ସାତସିଆଁ ମଇଳା
ନାଲିରଂଗର ଶାଢ଼ୀ
ଠା'କୁ ଠା' ଚିରିଯାଇଥିବା ବ୍ଲାଉଜ୍
ସେଦିନ ବି ପିନ୍ଧିଥିଲା ସେ ସବୁଦିନ ପରି
ହାତରେ ଖଣ୍ଡେ ବାଡ଼ି ଧରିଥିଲା ସେ
ମଝି ମଝିରେ ଅଃ ! ଅଃ ! କହି
ଧାଇଁଥିଲା ଛେଳି ପଛରେ ।

ଦ୍ୱିପ୍ରହର ଗଲା
ସନ୍ଧ୍ୟା ଯାଇ ରାତି ହେଲା
ତଥାପି ଫେରିଲାନି ସେ ଘରକୁ
ବାପ ତା'ର ମାର୍କଣ୍ଡ ସାହୁ ମଦ ଦୋକାନରେ
ତାଡ଼ି ପିଇ ଅଚେତ ହେଲା
କେହି ଖୋଜିଲା ନାଇଁ ତାକୁ
ନା ତା' ବାପ
ନା ଗାଁବାଲା ।

ପରଦିନର ସକାଳେ ବାପର
ନିଶା ଛାଡ଼ିଲା
ଝିଅ ନଥିଲା
ସତର ବର୍ଷର ଯୁଆନ୍ ଝିଅ
ଛେଳିବାଲୀ ଝିଅ
ନଥିଲା କୋଉଠି

ପାଖ ଜଂଗଲରେ
ବୁଂଦାବୁଂଦା ରକ୍ତ
ସେ ଚିରା ବ୍ଲାଉଜ୍
ଭଂଗା ଚୁଡ଼ିରୁ କିଛି
ବିକ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା
ଏଠିସେଠି, ଏଣେତେଣେ ।

ଛେଳିମାନେ ନଥିଲେ ସେଠି
ଗାଁ ମୋର,
ନାଃ,
ସେ ଛେଳିବାଲୀ ଝିଅ ବି ନଥିଲା ।

**

ଯିଏ ଯୁଆଡୁ ଡାକିଲେ ଜବାବ୍ ଦଉଚି
ମୁଁ ଜାଣୁଚି
ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ମୋର ନିଜ ଲୋକ
କୁଟୁମ୍ବର ନହେଲେ ବି ଗାଁର
ଗାଁର ନହେଲେ ବି ଦେଶର
ଦେଶର ନହେଲେ ବି ବିଶ୍ୱର।

କିଛି ଲୋକ ମୂଳରୁ ଅଛନ୍ତି ଏଠି
ଗାଁ ତିଆରି ହବା ଦିନରୁ
କିଛି ଲୋକ ଅନ୍ୟଆଡୁ ଉଠିଆସି
ଥଇଥାନ ହୋଇଛନ୍ତି
କିଛି ଲୋକ ରହିଛନ୍ତି
କିଛି ସମୟ ପାଇଁ
କିଛି ବିଦେଶୀ
କିଛି ଶରଣାର୍ଥୀ
କିଛି ଚରମପନ୍ଥୀ
କିଛି ନରମପନ୍ଥୀ

ତା' ବୋଲି
ମୁଁ ଜଣକ ବିପଦରେ ଠିଆହେବି
ଆରଜଣକୁ କହିବି
ନା, ନା, ତୁ ତ ମୋର ଗାଁ ଲୋକ ନୁହଁ।

ଇଏ କ'ଣ ଭଲକଥା।
ତୁ କହ ଗାଁ ମୋର।

ଏ ଗାଁ ମୋର
ଏ ଦେଶ ମୋର
ଏ ବିଶ୍ୱ ମୋର
ସମସ୍ତିଙ୍କର ଅଧିକାର ତ ମିଶିମାଶି
ମୁହଁଟି ତା'ର ଏତେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ।

ମତେ ମୋ ବାଟରେ ଛାଡ଼ ଗାଁ ମୋର
ମୁଁ ଟିକେ ସହଜହୋଇ ରହିଯାଏ
ରକ୍ତ ଭିତରେ ରକ୍ତ ହୋଇ
ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରତିଟି ଲୋକର।